

Sygn. akt IV U 369/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Anna Wierszak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lutego 2017 roku w Ś.

sprawy z odwołania **V. M.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.

z dnia 02 września 2016r., znak: (...)

o zasiłek chorobowy

I oddała odwołanie;

II zasądza od V. M. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka V. M. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 2 września 2016 roku odmawiającej jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 19 do 23 sierpnia 2016 roku. W uzasadnieniu wskazała że w dniu 23 sierpnia 2016 roku miała wyznaczony termin wizyty w przychodni ortopedycznej u lekarza prowadzącego, który stwierdził, że nadal wymaga dalszego leczenia i wystawił kolejne zwolnienie lekarskie od 24 sierpnia do 28 października 2016 roku.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł. W uzasadnieniu podniósł, że lekarz orzecznik ZUS po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania powódki orzekł, że niezdolność do pracy ustała z dniem 18 sierpnia 2016 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zaświadczeniem lekarskim serii (...) wystawionym w dniu 25 lipca 2016 roku lekarz M. R. orzekł, że powódka jest niezdolna do pracy w okresie od 26 lipca do 23 sierpnia 2016 roku.

W dniu 18 sierpnia 2016 roku lekarz orzecznik ZUS dokonujący kontroli prawidłowości wystawionego przez lekarza M. R. zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy powódki orzekł, że niezdolność do pracy powódki ustała z dniem 18 sierpnia 2016 roku.

Decyzją z dnia 2 września 2016 roku znak Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił powódce prawa do zasiłku chorobowego za okres od 19 sierpnia do 23 sierpnia 2016 roku.

Dowód:

- akta ZUS – w załączeniu

U powódki rozpoznano stan po urazie skrętnym kolana prawego oraz stan po urazie skrętnym stawu skokowego prawego.

Powódka była zdolna do pracy po dniu 18 sierpnia 2016 roku.

Nie stwierdzono aktualnie takich zaburzeń organizmu, które mogłyby ograniczać zdolność powódki do podjęcia pracy zarobkowej zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami i umiejętnościami.

Dowód:

- akta ZUS – w załączeniu;

- opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej z dnia 19.12.2016 r. – k. 12-13.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie z przepisem art. 59 ust. 1, 2 i 3 pkt 1 powyżej cytowanej ustawy prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli, którą wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, między innymi poprzez przeprowadzenie badania lekarskiego ubezpieczonego. W razie uniemożliwienia badania zaświadczenie lekarskie traci ważność od dnia następującego po tym terminie (przepis art. 59 ust. 6). Jeżeli po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określi wcześniejszą datę ustania niezdolności do pracy niż orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, za okres od tej daty zaświadczenie lekarskie traci ważność (przepis art. 59 ust. 7).

Jak wynika z akt niniejszej sprawy, kontrola prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności powódki do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczenia lekarskiego przeprowadzona została w dniu 18 sierpnia 2016 roku i lekarz orzecznik ZUS orzekł, iż jest ona zdolna do pracy, a tym samym określił wcześniejszą datę ustania niezdolności do pracy niż orzeczona w zaświadczeniu lekarskim.

Zadaniem Sądu rozstrzygającego niniejszą sprawę było ustalenie stanu zdrowia powódki, tj. czy po dniu 18 sierpnia 2016 roku była ona zdolna do pracy. W tym celu, biorąc pod uwagę rodzaj schorzeń występujących u powódki, przeprowadzono w toku postępowania dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej, albowiem ustalenie tej kwestii wymagało wiadomości specjalnych.

Biegły w wydanej opinii jednoznacznie stwierdził, że powódka po dniu 18 sierpnia 2016 roku była zdolna do pracy.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Ponadto opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu

Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych.

Warto również przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”. Powódka mimo pouczenia, nie wniosła zastrzeżeń do opinii biegłych. Przyjąć zatem należało, że zgadza się z ustaleniami i wnioskami końcowymi opinii.

Wobec braku podstaw do zmiany orzeczenia Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc odwołanie oddalił.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w związku z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.